

Carrie Mac

*Kär i
New York*

HEGAS

Carrie Mac

KÄR I
NEW YORK

Översättning:
Catharina Andersson

HEGAS

1

Jag har två väskor. En ryggsäck och en hundväska.

Hunden är en skällande west highland terrier. Väskan hon sitter i är en sådan som kändisar brukar ha. Hunden heter Daisy. Hon började skälla redan i bilen.

Nu är vi på flygplatsen och hon har inte slutat. Tänk om hon skäller hela vägen till New York? Folk kommer att älska mig på planet.

– Har du allt med dej? säger mamma och rotar i sin ryggsäck. Jag har ett tuggummi till dej här någonstans.

– Jag har tuggummi, mamma!

– Tugga på det här när planet startar och landar, säger hon.

Hon ger mig ett paket bubbelgum. Sockerfritt.

– Då slipper du få lock för öronen.

– Jag vet. Tack, säger jag.

Mammas och pappas väskor är staplade på bagagevagnen. Som ett svajande torn.

Det ser ut som det ska rasa när som helst.

– När går ert plan? säger jag.

– Om en timme.

Mamma tar upp deras pass ännu en gång. Daisy skäller och skäller.

Mamma och pappa ska till Thailand. De ska starta en skola.

Jag ska till New York. Där ska jag bo hos min syster hela sommaren. Gissa om jag hellre hade följt med till Thailand.

Mamma och pappa har varit ihop i över trettio år. Det ska de fira med att starta en skola i Thailand.

Jag får inte åka med.

När de berättade om resan tog jag för givet att jag skulle med. I flera månader gick jag och trodde att jag skulle vara i Thailand på sommarlovet.

Men för en månad sedan fick jag veta

att jag skulle till min syster. I Brooklyn.

Min jobbiga storasyster och hennes kille som är arbetslös skådespelare. Kul.

– Hur är det, sötnos? säger pappa.

Han lägger armen om mig.

Daisy skäller och skäller.

– Det är bara bra, pappa, säger jag.

– Jag vet att du är sur.

Han böjer sig ner och kikar på Daisy i den lilla väskan.

– Var tyst! säger han och reser sig.

Daisy skäller och skäller.

– Men jag vet att du förstår hur viktigt det här är för mamma och mej. Vi vill dela den här upplevelsen. Som ett par.

Det märks att pappa arbetar som terapeut.

– Jag vet, pappa.

– Vissa upplevelser kan man bara dela med den man har kär, säger pappa. Vi gör det här för att stärka banden mellan oss ännu mer. Vi kommer att få minnen för livet.

Jag himlar med ögonen. Vad annat kan jag göra? Jag är sjutton år och har en pappa som pratar strunt.

– Visst, pappa. Fattar precis.

– Det vet jag att du gör, sötnos, säger pappa och pussar mig på pannan. Du är min lysande stjärna.

Mamma har varit och köpt ännu mer prylar till mig inför resan. Näsdukar, tidningar, syetui, korsord, godis.

– Jag hittade inget sockerfritt godis. Så du måste borsta tänderna noga, säger hon.

Jag stoppar ner allt i min ryggsäck. Den håller på att spricka av alla saker mamma pressat ner.

– Och ett paraply! säger mamma.

Hon ger mig ett rosa paraply.

– Vi glömde packa ner det hemma.

– Det finns paraply hos Joy, säger jag.

– Du, din syster ... säger pappa. Och den där Bruce ...

– Bruce, Bruce, Bruce, säger mamma och skakar på huvudet.

– Okej, okej! säger jag.

Jag trycker ner paraplyet i ryggsäcken.
Allt för deras skull.

– Ursäkta färgen, säger mamma.

– Det gör inget, säger jag.

Jag kommer aldrig att fälla upp det där paraplyet. Men jag älskar mamma. Så jag säger inget.

– Tack, säger jag bara.

Pappa ser på sin klocka. Det är hans allra första klocka. Han har köpt den inför resan. Den har GPS.

Alltså, jag älskar honom också.

Men han har stor t-shirt, säckiga shorts och sandaler. Han passar inte ihop med elektroniska prylar.

De har köpt en satellittelefon och en bärbar dator. Jag kan bara hoppas att mamma inte låter pappa röra dem. Ibland får han för sig att han är ett tekniskt geni. Som nu.

Han har redan glömt när han gjorde bort sig senast.